

100szóban
budapest

100×100 | 2017

2017

KEDVES OLVASÓ!

A „100 szóban Budapest” pályázat 2017-ben kiválasztott száz legjobb történetét találod ebben a zsebkönyvben. A kezdeményezés hazai szervezője, a Mindspace csapata idén negyedik alkalommal szólította meg a budapesti és nem budapesti lakosokat, hogy írják meg maximum 100 szavas történetüket, amik bármilyen módon kapcsolódnak fővárosunkhoz. Idén a 100 szóban Budapest projektre összesen 1036 történet érkezett postán és elektronikus úton. Ezek közül a zsűri a legjobbnak ítélt 100 művet válogatta össze ebbe a füzetbe, amelyet a CAFe Budapest Kortárs Művészeti Fesztivál keretein belül jelentetünk meg.

Kellemes kikapcsolódást, jó szórakozást kívánunk az olvasáshoz, jövőre pedig várjuk a Te budapesti történetedet is!

NYÍLT LEVÉL

Benza Barbara Panna

Utólagosan üzenném annak az igen hangosan kommunikáló, lila kabátos néninek, aki pár évvel ezelőtt egyszerre árult medvehagymát, melltartót és Gucci parfümöt a Moszkva téren, hogy nekem kifejezetten tetszett ez az üzleti modell, hogy köszönöm, hogy hajnalban szépnek nevezett, hogy sajnálom a kedvezményes fehérnemű-vásárlás elmulasztását, és hogy azonnal jöjjön vissza a Moszkva térre, mert mióta nincs ott, hiányzik valami a reggeleimből. Talán a medvehagyma.

100×100 | 2017

#001

HINTA

Mezei-Sásdi Viktória

Nem engedem a gyerekeknek, hogy felüljön a hintára, miközben átvágunk a zuglói lakótelep játszóterén. Hisztizik, rángatja a karomat, megfenyeget, hogy nem fogja megenni a vacsorát. Nem enyhülök meg, pedig látom, hogy a bal szélső üres. Nem tehetek róla, még most sem szeretem, ha beleülnek a hintámba, amit igazságos versenyben nyertem el negyedikben Julitól. És senki sem tudja, hogy esténként, amikor azt mondom, futni megyek, valójában a lakótelep felé sétálok, beleülök a bal szélsőbe, és csak bámulom azt a kilencedik emeleti ablakot, ahonnan régen anyám kiabálta lefelé, ha felkapcsolták a villanyokat, hogy most már induljak haza.

HÉTFŐ, SZERDA

Muth Vera

Nem tudom, ki vagy. Nem tudom, te tudod-e egyáltalán, hogy ki vagy. Azt hiszem, tulajdonképpen ez a kíváncsi tudatlanság teszi lehetővé újra és újra a találkozásainkat. Nem ismerlek, de több éve minden hétfőn és szerdán egy szűkös kapualjban találkozunk. Nem lenne szabad, hogy ez megtörténjen, de mégis minden héten látjuk egymást. Néhány másodperc az egész, ha előbb érkezem, kicsit több. Ha meglátom a biciklidet, megnyugszom: van még idő. Te addigra már túl vagy a nehezen, de már nekem is mindjárt jó lesz. Te tőle jössz, én hozzá megyek. Egymást váltjuk a pszichológusnál.

100×100 | 2017

#003

HAMUPIPŐKE

Ferdinánd Zoltán

Én a dédivel nem találkozhattam, de a nagyim állítólag le se tagadhatná, hogy ő volt az anyja. A nagyim most nyolcvan. Hogy a dédi hogy nézett volna ki nyolcvanévesen, az már sose fog kiderülni, de ha a családi fényképekből indulok ki, nagyjából el tudom képzelni. Csak hát a dédinek mindössze harminc év jutott. És most a nagyfi megkért, hogy vigyem le a Dunához. Azt mondta, szeretné látni, mielőtt meghal, pedig amúgy sose megy a folyó közelébe. A nagyimnak meglepően kicsi a lába. Harmincötös. Mint az anyjának. Ez éppen illik rám, mondta a rakparton. Aztán meg csak sírt.

100×100 | 2017

#004

MÁGNESES ÁMOR

Orosz Adél

A Széll Kálmán téren van egy térkép a falon. Mágnesek vannak rajta, és ha viszel magaddal gémkapcsot, hagyhatsz üzenetet. Elgondoltam, hogy mindennap kirakok egy kis cédulát, hogy „szeretlek”. Csak úgy, névtelenül. A romantikára vágó embereknek pedig megdobbanna a szíve, hogy hátha rájuk gondolt valaki, és elkezdenék figyelni, hogy ki lehet. Kíváncsian egymásra mosolyognának a szökőkútnál, meg a mozgólépcsőn, és a sok összemosolygástól szerelembe esnének. Talán még a tévések is csinálnának riportot róla. Mágneses Ámor – ez lenne a címe. Én pedig szórnám továbbra is a titkos kis üzeneteket. A Széll Kálmánon. Ahol sosem jársz. Mert te a Batthyányin szállsz metróra.

100×100 | 2017

#005

JEGYEK, BÉRLETEK

Melis Dóra

Ellopták. Megette a kisöcsém. Esküszöm, hogy reggel még nálam volt! A másik gatyámban hagytam. Most egy hónap ide vagy oda? Nem működik az a rohadt automata. A bőröndöm alján van, macerás lenne. Vak vagyok. Terhes vagyok. Gyerekekkel vagyok. Gyerek vagyok. Nyugdíjas vagyok. Lisztérzékeny vagyok. Egy megálló még ér, nem? I don't understand. Ezért a színvonalért fizetni? Csak egy késsel szolgálhatok. Kapj el, ha tudsz!

A MAGÁNYOS ÚRIHÖLGYEM

Kudron Anna

Néhány olyan ember van, akivel rendszeresen futok össze Budapesten és teljesen véletlenül. Az egyikük egy hajlott hátú, kedvesen motyogó néni a második kerületben. Egyszer százötven forintot akart fizetni a mosdóért, mert használta a színházban, pedig láthatóan igen szegény. Máskor több száz családi fotóját rakosgatta szét a kávézó egyik asztalán, zavartan beszélt magában. A piros lámpánál azt is megfigyeltem egy alkalommal, hogy átlátszó harisnya van a lábán. A némettanárom mondta a gimnáziumban, hogy egy úrihölgy nyáron is nejlonharisnyát hord. A néni mindig magányos, látom a szemében, hogy nyughatatlan. Ha rám mordulnak az utcán, hirtelen ott bolyongok valahol én is, kilencvenévesen, egyedül.

MINDENHOL

Balogh-Szabó Kitti

A nénik beszélnek. Mindig, mindenhol. Orvosnál, piacon, buszon, levegőben... A cekkerek zörgése és az otthonkák libbenése közt hallom a hangjukat, és néha értem is, mit mondanak. Betegek, fáradtak, panaszkodnak, mert drága a gyógyszer, kicsi a nyugdíj, a kutyák meg ugatnak... De sokszor vidámak is. Mikor például a gyerekeiket meg az unokáikat látják. "Ezen a szkájpon". Mert "jó, hogy van ez a szkájp". "Bizony jó", mondom nekik, mikor megszólítanak, hogy "Az első baba lesz Aranyoskám, mikorra várja?", és összeszorul a szívem... Lehet, hogy örökbe fogadok egy itthon felejtett nagymamát, és megeszem az összes vasárnapi ebédet. Mielőtt mind kihűl.

BUDAPEST ÉHES

Kiss Andrea

A Mechwart-liget következik! – töri meg a hétfő reggeli álmos csendet az ismerős női hang a 17-es villamoson. Nem messze tőlem egy óvodásforma fiú izgatottan ráncigálja anyja kabátját: – Lekvár-liget? Ilyen tényleg létezik? – tudakolja tágra nyílt szemmel. – Dehogy létezik – morogja morcosan az álmatag anyuka. – Dehogy létezik – dűnnyögi a bajsza alatt mögöttem a morózus öregember. – Dehogy létezik – rebegi révetegen a hátizsákos szőke lány. – Dehogy létezik – legyint a langaléta, festékes ruhájú munkásember. – Dehogy létezik – mered maga elé a fontosnak látszó, öltönyös férfi. Hm, én viszont éhes vagyok, gondolom magamban, és megnyomom a leszállásjelzőt. Megyek, felfalom Budapestet, mielőtt Budapest falna fel engem.

RÉGI IDŐK FOCIJA

Murzsáné Horváth Emília

1975. Budapest, X. kerület, Ceglédi út. A grundot benépesítették a szovjet kamionsofőrök. Anyám nekik köszönhetően hozzájutott egy pár nylon harisnyához. Nyári szünet volt. A telep összes gyereke és kamasza az utcán játszott. A futóversenyt megunva a nagyobb fiúk kitalálták, hogy focizzunk. A gond csak az volt, hogy nem volt labdánk. Kreatív gyerek lévén megoldottam a helyzetet: levágtam anyám harisnyájának az egyik szárát, gondoltam, így nem veszi észre, mert maradt még egy szár. Teletömtem apám zoknijaival, míg megfelelő méretű nem lett. Becsomóztam a végét, és már indultunk is focizni. A körfolyosós házak korlátjánál ott állt anyám is. Nekem szurkolt.

RENDSZERVÁLTÁS

Novák Zsüliet

1950-ben egy jól vagy rosszul sikerült poharazgatás éjjelén az alkoholista nagyapám nem a megfelelő embert ütötte meg részegen. Másnap eljött érte a fekete autó. Napokon át verték, de a sorsnak szerintem mégis lehet humora, mert olyan delíriumban volt a szeszhiánytól, úgy rázta a hideg és verte ki a víz, olyan ritkán bukkantak felszínre a gondolatai valamiféle kavargó feketeségből, hogy minderre alig-alig emlékszik. Annyira helybenhagyták, hogy egy hónapig csak hétrét görnyedve tudott járni, véreset pisált, de még a mély levegővételektől is tartózkodnia kellett. Soha többé nem ivott. Megnősült, házat épített és gyermekeket nemzett. Azt mondja, biztos helyre-pofoztak a fejében akkor valamit.

ÉGETŐ KÉRDÉS

Orosz Adél

Csak barátok vagyunk. Így barátilag sétáltunk egyet, és megmutattam neki, hogy hol nőttem fel. A játszóteret a parkban, a házunkat fenn a hegyen, kettő között a gyerekfejjel végtelennek tűnő lépcsőt. Még senkinek nem mutattam meg ezeket. Sétáltunk fel és le, egész a Vérmezőig. Akartam mondani, hogy nézze meg, ott az a ház az Attila úton fontos hely, ott vesztettem el a szüzességemet. Fent a harmadikon. De nem mondtam, mert az egy másik szerelemről szól. Nem beszélünk ilyesmiről. Hazakísért, aztán nem sokkal később felhívott, és elújságolta, hogy ezzel a háromórás sétával 770 kalóriát égettünk! Meg kéne kérdezni, hogy együtt vagy külön-külön.

ERKÉLYJELENET

Mercs-Keserű Zsuzsa

Özvegy Kiss Ernőné Julika a fregolit tárolta óriási erkélyén, a fregolin pedig a frissen mosott ruhákat. Géza szerint – aki a szemközti házban lakott, és egy franciaerkély boldogtalan tulajdonosa volt – ez maga a szentségtörés. Ezt az álláspontját azóta hangoztatta, mióta egy téli estén kicsiny kilépőjén tett cigaretaszünete után megpróbált visszafarolni a lakásba, de a fenekével betörte az ajtóüveget. Mígnem egy szép napon egy kelekótya fuvallat le nem tépett egy bugyit Julika fregolijáról, s a keskeny utca felett egyenest Géza tar fejére hajította. Azóta együtt dohányoznak Julika erkélyén, s együtt hamuzzák le az alattuk lakó Kovács Ágostonné pozsgásait.

100×100 | 2017

#013

KI NEVEL A VÉGÉN

Somogyi Péter

Mint gyakorló szülőnek, gyakran eszembe jut a következő történet. A metrón ültem, szemben velem egy anyuka és iszonyatosan rossz gyereke. A négyéves forma kisrác izgett-mozgott, hangoskodott, többször belerúgott a mellette ülő nénibe is. Utóbbi ezért kérte az anyukát, szóljon rá a gyerekére. – Nem szólok, teljes szabadságot adok a gyereknek, én így nevelem! – érkezett a kioktató válasz. A néni nem szólt többet, túrt tovább. Aztán, amikor megállt a szerelvény, az egyik megállónál, egy addig a szemközti ajtónál álló bőrdzsekis srác odasétált az anyukához, a rágóját kivette a szájából, és ráragasztotta a nő homlokára. – Engem meg így neveltek! – mondta, majd leszállt.

FOGADÁS

Vincze Dóra

Elo olvasod, amit írtam, és azt mondod, hogy ez nem igaz, hogy az egész nem is így történt. Hát számít ez? Hogy nem a Kálvin téren voltunk, és nem is abban a kilátóban, ahol tavaly télen jártunk? Hogy valójában sosem mondtam azt neked, hogy meguntam félni, és te sosem válaszoltad azt, hogy kockacukor, miközben megsimogattad az arcomat? Azt mondod, hogy nem írhatom le így, mert nem ez a történetünk, hogy számít. Pedig ami számít, az csak annyi, hogy fogadtunk egy csókban, hogy a Rómairól húsz perc alatt elsétálunk Békásig. És elsétáltunk. Valameddig. Aztán azt mondtuk rá, hogy ez Békás.

A VIRÁGOS KÖNTÖS

Tófalvy Éva Ildikó

Az elmúlt években hetente kétszer a Nyírő Gyula Kórház elfekvőjében látogattam a magukra hagyott öregeket. Egy nap Manyi néni megkért, hogy hozzam el a lakásából a virágos köntösét. Unokaöccse lakik a lakásban, odaadja. Elmentem a megadott címre. Alig hittem a szememnek: a ház helyén üres telek állt, palánkkal bekerítve. Az utcán asszonyok beszélgettek. Megkérdeztem tőlük, mikor bontották le a házat. Vagy öt éve, mondták. Hazamentem. Volt egy virágos köntösöm, becsomagoltam. Manyi néni izgatottan kérdezte: megtalálta? Meg, feleltem. Ez nem az, kiáltotta, rózsás volt, nem tulipános. Elpirultam. Hallgattunk. Majd Manyi néni csendesen megszólalt: ne bánkódjék, kedves, Pista öcsém mindig ügyetlen volt.

CICÁS KISLÁNYOK

Balázs Tamás

Könyvet olvastam a metrón, amikor nyávogásra lettem figyelmes, úgyhogy kikukucsáltam a könyvem mögül. Velem szemben egy kislány ült, matrózblúzban, ölében egy cipősdobozzal. A dobozban egy kiscica feküdt. A cica nyávogása a kislány mellett ülő néni figyelmét is felkeltette. A néni megsimogatta a cicát, és elmesélte a kislánynak, hogy neki is vannak otthon macskái. A kislány pedig elmondta, hogy épp évváróról jött, amikor megtalálta a kiscicát az utcán, ha nem tartja a kezében, akkor nyávogni kezd, eddig nem lehetett cicája, de ez egy jel, és az anyukája megengedte, hogy megtartsa. Úgy képelem, hogy minden macskás néni volt egyszer cicás kislány.

100×100 | 2017

#017

EGYEDÜL

Benza Barbara Panna

Állt régen egy trambulinpálya a Margitszigeten. Sokat jártam oda gyerekként apukámmal, meg akartam tanulni hátraszaltózni, amiben ő segített. Először karját átkulcsolva ugrottam, hogy megtartsom, és segítsen átpördülni. Később már csak a kézfejébe kapaszkodtam, végül pedig csak egy ujjába. Ekkorra már képes lettem volna egyedül szaltózni, de féltem, hogy fejre esek. Ezért apukám leszakított egy falevelet az egyik behajló ágról, és mondta, hogy fogjuk meg egy-egy végét, biztonságban leszek. Ujjaim közé szorítottam szárát, és mindenemet rábízva elrugaszkodtam. Sikerült, és harmadjára már egyedül szaltóztam, a falevéllal a tenyeremben. Mindenkinek szüksége lenne erre a falevéltre, amikor úgy érzi, hogy egyedül nem mer élni.

HOL VAN BUDAPEST LEGSZEBB HELYE?

Pálfi Nándor

Tegnap a Váci utcában megszólított három japán turista. Kicsit törték az angolt, de azért megértettem őket. Azt akarták tudni, hol van Budapest legszebb helye. Én elmosolyodtam, az elém tuskolt várostérkép fölé hajoltam, és rámutattam egy pontra. Majd még egyre és még egyre, mígnem valamennyi helyet megmutattam nekik, amit érdemes lehet meglátogatni. A végére már ők is mosolyogtak. – These are a lot of places. – No, these are just one place: Budapest. – mondtam, mire megértően bólogattak, barátságosan kezet ráztak velem, majd továbbálltak. Ma ismét találkoztam velük, fent a Várban. Vigyorogva hívtak meg egy fagyira, mintha csak régi ismerősök volnánk.

EXODUS

Szili M. Hanna

Világéletemben csikágói voltam. Tősgyökeres állampolgárként valószínűleg itt is halok meg. Ebből az ormótlan labirintusból ugyanis nincsen kiút. Ha egy bennszülött megpróbál kikeveredni, láthatatlan Minótauroszként veti rá magát az éjszaka, és valamelyik kocsmában úgy lerészegíti, hogy azt is elfelejti, hogy egyáltalán elindult. A járműveken sasszemű örök vigyáznak – ha átlépnénk a határt, Ellenőröket szabadítanak ránk. Csupán egyetlen embert ismerek, akinek sikerült megszökni. A Garry-téri Bandi lomtalanításkor elbújt egy kiszuperált koloniál tálalószekrényben. Be is szögeltük, nehogy kiessen útközben. Éjjel a lomisosok feldobták a kamionra, és Bandi a trójai szekrény mélyén elhagyta Csikágót. Másnap a csepeli szemétfeldolgozóban ébredt. Nem tudom, most jobb-e neki.

BUDAPESTI JANUÁR

Buda Pestike

Zajlik a Duna. Este a Margit-sziget csúcsán emberek állnak megbabonázva, és a sötétben hallgatják a fenséges morajlást, ami a forgalom zaján át felhatol hozzám is a hídra. Recsegve-sikongva súrlódnak egymásnak az utazó táblák, és amelyik fennakad a partmenti jégzátonyon, élére áll, mint egy vitorla. A Parlament szabdalt tükörképe lebeg, felbomlik és újrarájzolódik a nyílt víz bezáruló és kinyíló ablakaiban. Az új világítás gyér, sárgás fényében gótikus kísértetkastélynak tűnik az ország háza. Talán a demokrácia szelleme bolyong benne, nem találván a helyes utat. Tehetséges telünk van, gondolom, tízévente érünk meg ilyet. Ha a folyó teljesen befagyna, megeshet, új királyt koronázhatnánk rajta.

100×100 | 2017

#021

ÁLNAGYI

Serestyén Sára

Pár éve a VII. kerületben az utcán találtam egy igazolványképet egy mogorva arcú, idős néniről. Úgy döntöttem megtartom, és gondolkodás nélkül betettem a tárcámba, ahogy az anyukák a gyerekük fotóját. Csak nekem nem gyerekem, hanem nénim van. Az ismerőseim sorra mondogatták, hogy mennyire hasonlítok a nagymamámra. Ilyenkor képzeletben a néniire kacsintottam: az igazat csak mi ketten tudjuk. A nénim sok albiba elkísért; laktunk együtt a XVI., a IX. És még a VIII. kerületben is. Aztán az egyik költözésnél elhagytam valahol. Valószínűleg azóta is jár pénztárcáról pénztárcára, hogy mindig valaki más nagymamája legyen.

AZ ISMERETLEN HAVER

Pege Ibolya

Három éves koromig az Ötvös utcában laktunk. Fater mesélte, hogy amikor a kerületben lomtalanítás volt, hazavitt pár törött hegedűt, hogy majd megjavítja őket. Egyszer a kidobott holmik között turkált egy szakadt fazon, meglehetősen intelligens tekintetű. Hamar összebarátkoztak. Egy nyáron a Fővám téren futottak össze véletlenül, amikor leszállt egy tucat egyetemista a villamosról, és örvendve ugrottak oda a férfihoz. – Professzor úr! De jó magát látni! – Gondolhatjátok, apám teljes elhűlt a meglepettségtől, máig emlegeti a hajléktalant, akinél tökéletesebb beszélgető partnere azóta sem volt. Hogy miért nem árulta el magáról, hogy valamikor sejtbiológiát tanított az egyetemen? Nem kenyere a dicsekvés.

100x100 | 2017

#023

HELYCSERE

Mezei-Sásdi Viktória

A munkahelyemen egyedül én vagyok tősgyökeres pesti. A többiek mind vidékről költöztek ide. Amikor kérdeztem, miért, azt mondták, itt van munka. Meg hát itt jobban lehet élni, több a lehetőség, a szórakozóhelyek nem csak szombaton vannak nyitva. És nem csak a kisboltban meg a Tescóban lehet vásárolni. És nem olyan unalmas, mint otthon náluk, mert itt mindig történik valami. Csak mosolyogtam rájuk, és lehet, hogy azt gondolták, milyen szerencsés és önelégült vagyok. Nem mondtam el nekik, hogy nekem meg az az álmom, hogy eladom a hangosromkocsmával szemben lévő, dohos, tűzfalra néző kislakásom és elköltözök vidékre.

A HÁROM UTCA

Riccs

Arra ébredtem, hogy a feleségem a vécéből hív: “Szülni fogok, hívj taxit!” Mire kiért, mentő lett belőle, a gyerek megindult. Mivel három ugyanolyan nevű utca van a közelünkben – egy páros, egy páratlan, egy kitudja –, a mentőt az utcára kifutva, kézzel hadonászva, a diszpécserrel beszélve irányítottam a megfelelő elágazáshoz. Megérkeztek. Másfél perc múlva kint volt a gyerek. Rövid időn belül még két mentőt (roham- és gyerek-) tereltem manuálisan irányba. Mikor a három kirendeltség mind a kilenc tagja felsorakozott szülői ágytól a bejáratig, a feleségem végignézett rajtuk már a kicsivel a kezében: “Ha tudom, hogy ennyien leszünk, rendet rakok.”

100×100 | 2017

#025

AZ ANGYALARCÚ

Bujáki Katalin

A Széchenyi fürdő meleg vizű medencéjében idős házaspár ücsörög. A hölgy angyalarcú, hófehér hajú, apró termetű. A férfi erős testalkatú, kopaszodó. Egyszer csak feláll, kimegy a partra, csomagjában kotorászik, majd elővesz egy laposüveget. Jól esően belekortyol. Az angyalarcú anyóka hevesen integet férje felé, és előbb az üvegre mutogat, majd saját magára. Férj int, hogy „gyere”. A feleség áttipeg a medencén, nyúl a flaska után. A férfi átnyújtja, közben megszólal: – Mondd, nem szégyelled magad? – és vigyorog. A hölgy nem felel, csak szelíd mosoly kíséretében cuppanós pusztit küld a levegőben, majd megfordul, és visszalépked a helyére.

A FORRADALOM ÜNNEPÉN

Mersdorf Ilona

A szokatlanul meleg, októberi napon még az ötvenhatos villamos is vidámabban zötyög a sínen a Hűvösvölgyből a városközpont felé. Kisgyerekes családok mennek hazafelé az utolsó nyári piknikről, kihasználták az ünnepnapot. Mellettem egy apuka ül, két kislány visítva tapsol minden szembejövő villamosnak. A tízéves nagylány elhatárolódik tőlük, mobiljába temetkezik, a Google térképet nézegeti. – Apa, hol szállunk át? – A Moszkva téren. – De olyan nincs is! – Ja, bocs! Most Széll Kálmán térnek hívják. Régen Moszkva tér volt a neve. A kislány töprengő arccal rakja össze magában a hallottakat. – És az 56-os villamost hogy hívták a forradalom előtt?

HAWAII

Urbán Cintia

A reggelek fontosak nekem. Így sodort már ötcsillagos szállodába a brunch nevű divathullám, de voltam egy budai villa teraszán is késsel-villával, lehetetlen nevű tojást enni. Jártam amerikai helyen gofíra csurgatni a juharszirupot, és indítottam már francia pékségben a napom, ahol francia pék sütötte a francia bagettet. Megfordultam tetőterazon is, ahol szigorúan csak a jógaóra után járt a kizárólag egészséges és természetes alapanyagú, gyümölcsös reggeli. Tetszettek. Mégis, a kedvenc reggeleim azok, amikor Újpalotán, a Hawaii-mintás asztalterítőre pakoljuk ki anyával a rántottát és a melegszendvicset. Hogy aztán a családi asztal Aloha-feliratai fölött az ismerős falatokon túl az életünk legjelentéktelenebb részleteit is megosszuk.

BUDAPESTI BARCELONA

Urbán Cintia

Arra gondoltam, elköltözöm Barcelonába. Milyen jó lesz a tengerparton paellát vacsorázni, és naponta el-sétálni a Casa Batlló előtt. Néhány dolgot persze majd ki kell találnom, például azt, hogy hol fogok tudni le-vest enni egy múzeumkertben ücsörögve, meg hogy hol fogok tudni 5,3 kilométert futni munka előtt. És persze azt is, hogy melyik hídpillérre tudok felülni egy sörrel és egy jó baráttal. Ja, és hogy honnan fogom látni az esti pesti panorámát. Napokat töltöttem lázas tervezéssel, de a végére meglett a megoldás. A Casa Batllóról készített fényképem kivettem a józsef-városi albérletem falára, utána megtanultam paellát főzni. A tengert meg néha elképzelem.

100x100 | 2017

#029

ÁT AZ ÚTON KÉTSZER

Takács Rebeka

Forró, júliusi este volt. Az éjszakai buszra vártam, amikor egy erős kéz vállon ragadott. Fiú volt, talán olasz, de biztosan részeg. „Instant” szaga volt: sör, olcsó parfüm és izzadság – a Broadwayről jöhetett. Valószínűleg józanul is rosszul érthető angollal beszélt „búdápeszt iz szó gút oll görzl prittí hángöri iz beszt!” Hirtelen rám meredt, és ködös, mégis határozott tekintettel így szólt (nyersfordításban): „átjönnél velem az úton kétszer?” Sok mindent kért már tőlem turista, de ilyen érthetlent még soha. Hajnali kettő volt, mi pedig ott sétáltunk komótosan a kihalt Andrásyn oda és vissza. Kétszer.

ISMERETLEN ISMERŐSÖK

Fülek Szilvia

Pár éve jó időben bringával járok munkába. Kapun ki, Futón végig, Üllőin át, Mesteren be a Zwack felé, majd az Unicum szagban egy balos, fel a Lágymányosi hídra (tudom-tudom Rákóczi... de hisz a Széll Kálmán is Moszkva) és jön a Raszta hajú csávó, a Szelíd tekintetű fickó, a Csinos pár, a Mackós apuka hátul az üres gyereküléssel. Ők fixek. Ha a pesti oldalon futunk össze, tudom, hogy késésben vagyok. Megszoktuk egymást, hangtalan tekerünk tova. De a szezon első találkozásaikor látom a szemükön, hogy ők is tudják, ismerősök vagyunk. Egyszer már majdnem köszöntem.

100x100 | 2017

#031

NEHÉZ KÉRDÉS

Kristály Péter

Tizennégy óra alatt elég sok kérdést tud megfogalmazni egy nyolcéves gyerek, hát még, ha ezt az időt egy autóban töltjük, úton hazafelé. Próbálok mindenre okosan válaszolni. Igen, a németeknél szabadon nyomhatom a gázt az autópályán. Igen, Bécsben éjjel is dolgoznak az útépítők, mert kisebb a forgalom. Nem, az a nagy szám már nem euró, hanem forint, és így tovább. A budai rakparton gurulunk, a túloldalon a Parlament ráterül a békésen hömpölygő Dunára. Apa, mit jelent ez a rengeteg kék plakát mindenhol? Kitalálok valamit, becsapom a fiam, mert fogalmam sincs, mit válaszoljak. Brüsszelből indultunk, ott jár iskolába, ott tanult meg olvasni.

VAKRANDI

Tillmann Pentele

– Segíthetek? – érdeklődöm az Árpád-hídi metróállomáson a fehérbotos úrtól. – Köszönöm. A kijáratig... Randevúm lesz, és képzelje, még a hangját se ismerem. – Tessék? – Idáig csak leveleztünk... Braille-írással. Tudja, ő is vak. – De hogyan fogják így megismerni egymást? – Kiállok a falhoz e szép rózsával, és a kedvenc szerelmes dalát éneklek... Talán a virágillat is segít... A kalapomat meg lerakom, hátha összejön két mozijegyrevaló. – Húha, tényleg? – Naná, kivéve a koldulást és a mozit. Azt viccnek szántam... – Jaj, elnézést, nem figyeltem! – mentegetőzőm elvörösödve, miután nekivezetem az üvegajtónak. – Nem történt semmi. A viszontlátásra!

HŐSÖK TERE

Lőrincz Andi Luca

Számomra a Hősök tere igazi multifunkcionális hely. Itt tanultam meg hátrafelé görkorizni. Egy gimis barátnőmmel a történelemtudásunkat teszteltük még anno, és megtanultuk sorban a királyszobrok neveit. Just for fun. Egy éjjel, huszonévesen arra vetődtem Hattyúval, a biciklimmal, és épp nagyon rossz kedvem volt. Felmásztam Árpád mellé a köre. Ahogy körbesétáltam, olybá tűnt Ond (vagy Kond, már nem tudom) elé fel lehet mászni a lóra. Bár a szablyája a derekamba vágott közben, mégis felemelő élmény volt, többek között, mert beláttam az egész Andrassy utat. Ezután évekig visszajártam. Sokszor mosolyogtunk azon Onddal (vagy Konddal), hogy vajon hány japán fotóalbumban szerepelünk...

ISTEN KALAUZA

Kőműves Klára

Túl korán érkeztem. A Kékhullám indulására vártam a Déliben, amikor egy negyven körüli nő leszólitott, hogy sokba kerültek a gyógyszerei, és most nem tud vonatjegyet venni, pedig már nagyon fáradt, és jó lenne, ha mielőbb hazaérhetne. Megkérdeztem, hogy mennyibe kerül a jegy. Odaadtam neki az összeget. Persze ő hálálkodott, én meg rendes embernek képzelve magam végre leülhettem egy közeli padra galambokat etetni. Közben többször láttam, ahogy másoktól is kéreget. Annyira szép nap volt, nem akartam elrontani. Szóval azt gondoltam, Isten kalauza – igazából tök jó, hogy elővételben sokadmagammal jegyet válthattam a Mennyországba.

100×100 | 2017

#035

EGY ÜGY

Véssey Miklós

Kedves Gyula pénztárosnak október 16-án reggel 8:03-kor elege lett, és a metró elé ugrott. Közfelháborodást keltett az ügy. – Ez a magatartás egyszerűen elfogadhatatlan – nyilatkozta K. Judit, irodai ügyintéző – tíz percet késtem a munkából, ki kellett hagynom a reggeli cigiszünetet. Látszik, hogy bizonyos emberek mennyire érzéketlenek mások problémáira. – Felháborító! – fakadt ki P. Lajos, szállodai menedzser. – Ettől a hírtől egész nap rossz kedvem volt. Másnap új jogszabály lépett életbe, miszerint az öngyilkosság ezentúl halálbüntetést von maga után. A bíróság Kedves Gyula pénztárost bocsánatkérésre szólította fel. Fellelegzett a város, kisütött a nap. Süt azóta is. Felhők nincsenek.

ELVARÁZSOLT NÉVTÁBLÁK

T.Takács Zsuzsa

Elvarázsolt, más világot jelentettek egyes utcanévtáblák gyerekkoromban. A szüleim mindig azt mondták, hogy az Üllői útnál lakunk. Amikor megtanultam olvasni, megdöbbenve jöttem rá, hogy nem igaz! Az van kiírva mindenhová, hogy Vörös hadsereg útja! Az Operettszínházba és az Operaházba az Andrassy úton sétáltunk le, miközben Népköztársaság útjának hívták. A Váci utcához meg a Ferenciek terénél szálltunk le, pedig a metróban Felszabadulás tér volt kiírva. Aztán a rendszerváltás után, amikor visszakeresztelték az utcákat a régi neveikre, és sokan nem tudták, hogy hol járnak, én csak mosolyogtam. Én mindig az Üllői útnál laktam.

100×100 | 2017

#037

ÉJSZAKAI MEGSEMMISÜLÉS

Sőnfeld Mátyás

Nyár eleji hajnal, siklik az éjszakai hazafelé. Tanév végi felesezés a kollégákkal, ilyenkor kicsit levet-hetjük a tanárálcot. Nagykerülő a Nyugatinál, le-fojtanám valami kajával a sört, de csak répát lelek a táskámban. Ha. Pont répát. Az előttem unatkozó kettes ülésbe huppan egy srác. Felmér. Vigyorog. „Adsz egy kis pénzt?” „Azt nem, de kérsz répát?” „Persze!” Rágjuk az alternatív alamizsnát. Második forduló, szélesebb vigyor: „Nem adsz mégis pénzt? Angolul is tudom: giv ász máni”. Kisegítem: „Ez azt jelenti, adj NEKÜNK pénzt. Egyedül mondd így: giv mí máni”. A vigyor tovaszáll, és a megvető kérdés villámcsapásként hasít a kapaszkodók közt: „Te pe-dagógus vagy...?”

HAJNALI SZÖVETSÉG

Józsa-Juhász Réka

Buli után a reggeli első metróra vártam egyedül a Lehelén, a baráti társaságból senki se jött velem Újpest irányába. A várakozó utastársak között feltűnt két férfi, kaján vigyorral az arcukon mustráltak. Egy másik egyedül várakozó lányhoz fordultam: „Szia! Merre mész? ... Béke tér? De jó. Én is. Megyünk együtt?” Bólintott, és a lehető legtávolabbi vagonba beültünk. Követtek bennünket, mintha még imponált is volna nekik szövetségünk. „Az „ajtók záródnak” jelzésnél ugorjunk ki. Nemsokára jár a villamos.” – mondta. Lélekölő várakozás után felcsendült a megváltó hang. Kiugrottunk, az ajtó pedig becsapódott mögöttünk. Ezeréves barátnőkként utaztunk hazafelé a villamoson, de a nevét ma sem tudom.

INSZOMNIA

Novák Zsüliet

Hajnalban a fény rézsínű párája ül be a budai rakpart és a Hajógyári-sziget közé. A Duna itt mocsaras szélű, lomha, kis pataknak tűnik, pihen a város közepén. Csorog a lombok alatt, amelyek reá borulnak, és betakarják. Itt minden pontosan az, aminek látszik. A víz nem tűri meg magában a kétértelműséget. Nem hiszek Istenben. Nem vagyok rá büszke, csak ilyen a természetem. De ilyenkor, amikor még visszafojtják trillájukat a madarak, de már a levelek között rezeg a kitörni készülő hangzavar, amikor a harmat otthagya csillogó ujjlenyomatát a leveleken, ami egy röpke pillanatra felszikkázik, hogy aztán a nedvesség illanásával kihunyjon..., kételkedem hitetlenségemben.

100×100 | 2017

#040

A GÁLÁNS KÉREGETŐ

Neizer Zita

Baráti társaságunkban gyakran felváltva álljuk a találkozás során felmerülő költségeket, így egy nyári estén, amikor nem én következtem a sorban, pénz nélkül váraкоztam a többiekre. Egy férfi lépett hozzám azzal, hogy fröccsre gyűjt, én próbáltam neki elmagyarázni a helyzetet, de egész máshogy értette. A következő párbeszéd játszódott le közöttünk: – Szia, tudnál adni pár forintot? Fröccsre gyűjtök. – Szia, nincs nálam pénz, éppen várok arra, aki majd meghív. – Oké, akkor gyere, meghívlak egy fröccsre! Kihagyhatatlan ajánlat volt.... de kihagytam.

VALAMI MÁS

Bartók Flóra

A Portót néztük meg aznap este Dórrival a Toldiban, a film után mindenki kapott egy pohár portóit ajándékba, aztán elindultunk a Duna felé, június eleje volt, mindenhol hársillat, sétáltunk át a Lánchídon, a közepe táján kisebb tömegbe botlottunk, turisták fotóztak a telefonjaikkal egy óriási szarvasbogarat, „It’s not a scorpion. It’s something else” – mondta valamelyik, nekem meg még mindig a kezemben volt az üres portóis poharam, Dórrival egymásra néztünk, beletereltük a szarvasbogarat, és átsiettünk vele a hídon, azután a Vár tövében, egy bokros részen elengedtük. Néha azóta is morfondírozom: mi van, ha a pesti oldalon lakott?

EMLÉKFOSZLÁNY

Rodé Klára

A kisszoba lakói álmosan bújtak a takaró alá az ébresztő hangjára. Vasárnap késő estig hancúroztak az ágyban... Édesapjuk a gyorsan elfogyasztott pirítós és kávé után beköszönt a kislányokhoz. Tudta, hogy a takaró alatt ébren vannak. A budai Várból vidékre utazott. – Sietek haza! Jövök, amint befejeztem a munkát. Ma tiéd az iskola és a bölcsőde is Édes! – fordult vissza a kapuból. Aztán sietve a szerviz kosiba ült és leeresztett a fehér Fiat ablakát. Sokáig integetett. Megvártam amíg a Szentháromság utca végén, a Pallasz Athéné szobornál befordult. Akkor láttam utoljára a halálos baleset előtt... (2017.)

100×100 | 2017

#043

HÚSZ FORINT

Mohai Szilvia

Végzek a kasszánál, arrébb vonulok pakolni. Dohogást hallok a pénztár felől – egy idősebb nő nézegeti a vásárolt élelmiszert, mit tehetne vissza, mert elszámolta a pénzt. – Nincs valakinél húsz forint? – harsan fel a kasszás hangja. De mindenki lapít, még a dohogás is elcsendesül. Kinyitom a pénztárcám; kibányászok némi aprót, és odaviszem a nőnek. Az arcát látva megértem, ilyen olcsón még soha senki nem vett boldogságot. Miután végez, odajön, és buzgó hálálkodások közepette megkérdezi, mikor jövök legközelebb, hogy megadhassa. És bár tudom, valószínűleg sosem találkozunk újra; érzem, mennyit jelent neki, hogy az a húsz forint csupán kölcsön; azt felelem: holnap.

EGY JÓ BARÁTRÓL

Pege Ibolya

Számomra valahogy mindig furcsa hangulatú volt a végtelen hosszú Üllői út. A miénk nyolc, de ahol te laktál, az már a kilencedik kerület. Csak egy úttest választja el a két oldalt egymástól. A jó öreg Ferencváros, ahol éhgyomorra vodkát hörpint a délelőtt. Mindig ismeretlen lesz a te másik oldalad. Mert nem figyeltem rád eléggé. Terveztük a saját jövőnket, míg te csendben készültél a halálra. Még ma is ledöbbsz, hogy egy teljes hónapig tervezted. Míg nem egy nap a csillár erősebben tartott téged, mint ahogy te az álmaid. Ez már így marad. Köztünk az úttest. Az Üllői úton, szemben kialudtak az utcalámpák.

100x100 | 2017

#045

FENNTARTHATÓ FEJLŐDÉS

Tarja Kaupinnen

A bevásárlóközpont helyén valaha kiserdő volt. Nagypám feltett maga elé a gyerekülésbe a biciklijén, legurultunk a domboldalra, és az ormótlan, tulipiros vascsövekből tákolt játszótéren hintáztam. Aztán nagypámat elvitte a szíve, a játszótérre lakónegyedet húztak fel sátorponyvából és hullámbádogból a hobók, a kiserdő meg útjában állt a plázának, hát a nagyléptékű beruházás apropóján letarolták. A bevásárlóközpontban nem laknak hobók, de kérekpározni azért lehet benne. Ha elég szépen nézel a sportszer-szaküzlet eladóira, megengedik.

CSEND

Bujáki Katalin

Az éjszaka puha takarót vont köré. Feküdt az ágyban, és az elmúlt hetek eseményeire gondolt. Mikor megtudta, hogy gyereket vár, eldöntötte, hogy el kell költöznie. Az a gyerek nem nőhet fel a Bartók Béla út zajos, bűzös forgalmában, a Móricz Zsigmond körtéren kanyarodó villamosok fémes csikorgásában. Itt Csillaghegyen, a kertvárosban jó. Ezt akarta. Csend, béke, nyugalom. Beszívta az éjszaka hársfa illatát. Még soha nem aludt nyitott ablaknál. A fáradtság ellenére álmatlanul forgolódott, és azon mélézött, hogy lehet ilyen süket csend. Huszonhat évig hallgatta a Bartók Béla út zaját. Hajnalodott, szeme égett az álmoságtól. – Macskaköveken száguldozó hetes buszt akarok – sóhajtotta.

CSODAHERE

Kövesi Zsófia

Az érettségi közeledtével helyzetünk egyre kilátástalanabbá vált. Mikor már harmadik napja azt számolgattuk, hogy mennyivel több időnk lenne, ha már eleve a pótérettségire készülnénk, Zsolti hirtelen felpattant. „Hát persze! Ez miért nem jutott hamarabb eszembe? Van egy lovasszobor a várban. Ismered? A legenda szerint a ló teljesíti egy kívánságot, ha megsimogatod a heréjét!” Fulladoztam a röhögéstől. „Köszö Zsolti a tippet, de egy biztos: nem fogom egy ló heréjét nyilvánosan simogatni! Mégis ki csinálna ilyet?!” Egy hétre rá a sikeres érettséginkre koccintottunk Zsoltiéknál, miközben a várban a lemenő nap fénye megcsillant a lovasszobor tükörfényesre polírozott heréjén.

A KULCSOK SZÁMA VÉGTELEN

Kudron Anna

Kötődésem mértéke Budapesthez a kulcsosomók számában mérhető: egy az Átriumhoz; lassan visszaszolgáltatom, nem fogok már az öltözőben haját mosni, egy a Paloma földszinti üzlethelyiségéhez; olyan friss, hogy a vitrinzárat nem tudtam kinyitni, csak a két másik ajtót, egy az óbudai albérletünkbe; három pincekulcs, udvar, szeméttároló, postaláda, emeleti rács, ajtók, egy kulcs Anna délbudai lakásához; éppen egy fehérorosz üzletembertől kaptam vissza, egy postaládakulcs az Erődbe; még érkeznek oda leveleim. Azóta hozzám került egy Ilka és egy Csepreghy utcai kulcs: a postaládák végett. Visszadott és kölcsönkapott kulcsok száma ismeretlen. Elhagyott kulcsok száma nulla. Kulcs nélkül megközelíthető épületek száma végtelen sok.

100×100 | 2017

#049

LANGYMELEG

Oláh Szofi

A pékség volt a kedvenc helye; áradt ki az arany-színű veknik, foszlós belsejű kalácsok illata, amittől otthonosságérzete lett, amikor táblájával leült a küszöbre, hátára öltötte a vastag illatot, mint egy subát, az eladók nem zavarták el, a vásárlók pedig félig büntudatból, félig az örömtől, ami a mellkasuknak szorított kenyerek melegétől éreztek, adtak neki hol egy buktát, hol a visszajárót. Kérdeztem, vegyek-e valamit a vegyesboltból, mire van szüksége. Semmire, nevetett rám foghíjas derűvel, csak kutyatápra, esetleg bolhanyakörvire, mert befogadott az erdőben pár kutyát, akiket kivertek, mert már nem kellettek, őt meg mindig akkora boldogság tölti el, ha a mellkasához szoríthatja őket.

100×100 | 2017

#050

DEPRESSZIÓTLANODÁS

Torsits Balázs

Depressziós voltam. Az elején feküdtem, reggeltől estig. Később az ébredés és a reggel szörnyű volt, a pár falatos ebéd utáni órák közepesen rosszak, este már magamhoz képest vagy 85 százalékon voltam, és elmentem sétálni. A Lágymányosi és a Karinthy utca sarkán figyeltem fel a nénire, aki még este 9-kor is a portékáját kínálta, egész jó illatú, pici csokrokat. Megkérdeztem, mennyi? „200 forint fiatalember”. Kértem kettőt, adtam 500 forintot, és nem kértem a visszajárót. Hazavittem a csokrokat, pici pohárba tettem. Másnap ugyanúgy depressziós voltam. De ha egy százas skálán nézzük, 96 helyett a 95. szinten.

100×100 | 2017

#051

HONFITÁRSOK

Vesztergombi Tamás

A népligeti buszállomáson szürkesség csillan a siető emberek szemében. Péntek délután hazafelé tartó egyetemisták bőröndkerekei csapódnak ütemesen a térkő réseibe. A szekszárdi busznál két srác áll előttem. Akinek nincs előre váltott jegye, az csak az indulás előtt pár perccel szállhat föl. A buszvezető már a helyén ül. Az egyik fiú kissé halkán kérdezi: „Lehet menni?” A buszvezető nem érti, erre hangosabban megismétli. A sofőr tanácstalanul néz, majd angolra fordítja a beszédet. A srác kissé elvörösödik, zavarában angolul folytatja. Megkapják a jegyüket, felszállnak. Néha más nyelven kell beszélünk, hogy megértsük egymást.

KÉTSZER SZÁZÖTVEN LÉPÉS

Friedler Magdolna

Ezt a távot hetente többször megteszem. Nyikorog a kapu, amikor becsukom a körgangos bérház dohos szagát. Huszonhat lépés a pékség, a szőnyeges, puha lépcső alján az ajtót hideg fémkilincs nyitja. Mindig eltesznek nekem öt kiflit, ismerősen zörög a papírzacskó, ahogy átnyújtja Katika a pult felett. Szombaton újra várjuk, János bácsi! Az orromba lopózott friss kenyérillat egészen a piacig elkísér. A Fény utcai lük-tető zsongás semmihez nem hasonlítható. Palkónál, a sarki árusnál jól megpakolom gurulós bevásárlótás-kámat, és hazaindulok. Százötven lépés a Lövház utcán. A villanyoszlopnál kis koppanás, befordulok, otthon már vár Maszat nedves orra, és végre a sarokba támaszthatom fehér botomat.

100×100 | 2017

#053

A TITOK

Somorjai Réka

Kőbányakispest, hármasmetró. Nincsen reménytelegebb kombináció ennél. Ott izzadtam sokadmagammal egy Pepsi-automata hűtőzörgésére medítálva. Mellettem egy hölgy egy kínai házaspárnak mesélt a metróvonalak állapotáról és az orosz-éráról. It's very dangerous because of the fires. Bennem is megszólalt a magyaros elégedetlenség, vártam a két turista reakcióját, hogy taxihoz menekülnek, de meglepetésemre elővették kamerájukat, és a közeledő szerelvényre fókuszáltak. – Nem, nem! – így a férfi. – Legyetek büszkék, hogy ilyen járművekkel utazhatok! Visszamehettek az időben! Régi álmom felszállni egy ilyenre! Befutott a metró, száz szomorú utassal gyomrában. Csak hárman mosolyogtak az izzadságfoltoktól csillogó bőrüléseken: a kínai pár. Meg én, aki tudtam a titkukat.

EGYPERCES

Varga Bence

Itt egy műkéz, ott egy lábujj. Szem nélküli babák, ócska mankók. Hullazsákokra emlékeztető szatyrok, telegyömösözve porhadó limlomokkal. Ez nem a világvége. Ez csak lomtalanítás. Miért pont most kell ez? – de undorító. Megreccsen egy játékfegyver. Lenézek, lehajlok, de nem a fegyverért, hanem a kupac alján heverésző Örkény Egypercesekért. Most komolyan lopjak könyvet lomtalanításkor? Elvileg tilos elvinni bármit is. Vajon Örkényt is tilos elvinni? Nem. Könyvet lopni nem bűn. Ugye? Megindulok Pistával a hónom alatt. Mögülem éles kiáltás: – Tedd le, de kurva gyorsan! Visszaejteném Pistát, de újabb kiáltás hallatszik: – Tedd le azt a kurva mankót! Könyvet lopni nem bűn.

A FEHÉR LÓ

Maksai Kinga

– Olyan tíz éve itt, a Kossuth Lajos utcában fotóztam az épületeket hajnalban, amikor még alig van forgalom, sőt, azon a hajnalon teljesen kihalt volt az egész, szóval álltam az utca közepén, és fényképeztem, amikor zajt hallottam. A hang irányába fordultam, és egy gyönyörű, hófehér ló vágta ki az egyik utcából! Képzeld el! Annyira meglepett, hogy csak álltam ott, és néztem, ahogy elszalad. – Jó, de ez azért elég furá. Nem lehet, hogy csak álmodtad? – Nem. Szerintem nem. De lehet. Így vettem el tőle az emlékét, és most nagyon kell igyekeznem, hogy egy legalább ilyen szépet adjak neki cserébe.

VÉCÉMESEK

Melis Dóra

Nehéz az élet, nyalj ki kérlek! – böngészem az erotikus óhaj-sóhajt egy pesti kocsmá női fajanszának falán, két telefonszám közé szuszakolva. Az egész helyiség „punksnotdeadektől” és alásznózott „ittpisiltemektől” hemzseg, de innen tudom azt is, hogy Eszter halálosan szereti Danit, valamint „ha még egyszer bárki a sarokba hujál, hitelt vesznek fel a nevére.” Valaki egy gléda „fuck”-kal fejezte ki aktuális hangulatát, de a legnépszerűbb motívum két-ségkívül a férfi nemi szerv. Katának nincs menekvés, „úgyis meg fogják találni”, mellesleg „az egész rendszer anarchiáért kiált”, amúgy is „mindenki csicska.” Ütik az ajtót, mennem kell. Az esti mesének vége, de még úgyis jövök.

IGAZOLTATÁS

Mag Zsuzsanna

Buliból robogunk férjem Volkswagenével hazafelé a pesti alsó rakparton, amikor lemeszel minket a közeg. Ilyen még nem történt velem. Izgulok, bármennyire is tiszta a lelkiismeretem. Ablak le, táskából elő a személyi, a jogsí. Forgalmi is kell. Kérem a férjemtől. Előkotorja a zsebéből, én átnyújtom a rendőrnek. Szálljon ki! Remegő lábakkal kikászalódom. Nyissa ki a csomagtartót! Elakadásjelző háromszög, pótizzók? Minden rendben. Köszönöm, továbbmehet, viszlát. Visszaülök a kocsiba, férjem kezébe nyomom a papírokat, indítok. Hú, ez meredek volt, mondja a párom. A hulla hátul, viccelődök immár fölényes nyugalommal. Vigyorog. Az nem, de ez a kispolszki lejárt forgalmija!

APÁS NAP

Szövő Boglárka

A fiunk neve és a születési dátuma. A vádlidon. Szépen begyógyult. Nézem, ahogy kézen fogva jöttek föl a rozoga lépcsőn, végig a gangon. Lehangoló a málló vakolat, a szmogtól fekete falak, a rozsdás korlát. Pedig két éve, hogy az ingatlanos azt mondta, a küszöbön van a felújítás. A kutya az ajtóban vár, a nyakatokba ugrik. A macskát fogom, ki ne szökjön. A Markó utcában, azt állítod, nem adtál beleegyezést a válásra. Úgy tűnik, én olyan határozott voltam, hogy az a bírónő szerint kettőnek is elég volt. Elbúcsúztok, indulsz lefelé, vissza a kocsihoz. Tetszik a tetoválásod.

100x100 | 2017

#059

CSÓKJAIM.

Jakab Judit

ősszel lesz húsz éve, hogy elkezdtem egyedül békávézni. emlékszem, mekkora élmény volt először elérni a kapaszkodót, vagy magamnak megnyomni a leszállásjelzőt. akkoriban az ajtók felett volt a buszokon, és szívdobogtató büszkeséget éreztem, amikor zöldre váltott az ujjaim nyomán. villamoson történt az első csók is. hacsak nem számítjuk az óvodai, bokrok rejtekében váltott szájrpuszit. az első örökké tartó pedig a margitszigeten. de biztosan oda is négyeshatossal mentem. most lenne szép azt írni, hogy azóta is boldogan, míg meg nem. de a valóság az rengeteg másféle csók. nagyonszerelmes, nagyon síró, nagyon első, nagyon utolsó. mostanában veled csókolózom. És a veledcsókolózástól még jobban szeretem a várost.

100×100 | 2017

#060

„VAK PALI”

Folkmann Miklós

A nagykörúti bérházban Anyánk néha magunkra hagyott öcsémmel, mikor vásárolni ment. Lelkünkre kötötte, hogy idegennek ne nyissunk ajtót. Egyszer becsöngetett egy ijesztő külsejű ember, aki szemét kifordítva, hörögve pénzt követelt. Borzadva lestük a függöny mögül, és láttuk, hogy fehér bottal tapogat. Elmondtuk Anyánknak, aki jószívű volt, ezért pár forintot rakott az előszoba szekrényre, hogy adjuk oda neki. Legközelebb kinyújtottuk az ablakon, mire a koldus mohón, célirányosan nyúlt utána. Mikor ezt elmeséltük, Anyánk jót nevetett, és elénekelte nekünk a Rákóczi-induló paródiáját: „Vak pali, vak pali mindent lát!” Ahányszor Berlioz művét hallom, eszembe jut kacagó Anyánk és az ártatlan gyermek-kor...

100×100 | 2017

#061

DUGÓBAN

Margetin István

Koraőszi napon egy gazdagréti hotelben dolgozom. Fenyőfák, madárcsicsergés. Mégsem szeretem. Hétköznap este mindig bedugul hazafelé, az Erzsébet-hídon csak lépésben lehet haladni. Bekapcsolom a rádiót, és belelazulok a cammogásba. Végülis semmi dolgom este. Nézelődöm, dúdolgatok. “Cruising, cruising, cruising, cruising...” Elmosolyodom. A dugónak is megvan a szépsége. Korán sötétedik. A híd pesti oldala felett hatalmas, fényes korong. Telihold. Közel van, sosem láttam még ekkorának. Romantikus hangulatba kerülök. Előveszem a mobilom, és írok a kiszemelt lánynak: “Láttad? Gyönyörű ma este a hold!” Gyorsan érkezik a válasz: “Egy másik fiú is pont most írta ezt nekem :)” Rátenyerelek a dudára. Haladjunk már!

EGY FÉRFI

Baráth Fanni

Már késve indulunk a napköziből kisfiammal a belvárosba, középiskolás nővére szülői értekezletére. A patinás épület kapujához – levegőért kapkodva – néhány sorstársunkkal egyszerre érkezünk. A portás néni liftkulccsal közeledik, így gyorsabban csatlakozhatunk a ránk várakozókhöz. Bezsúfolódunk, ám örömünk rövid, a szerkezet nagyot szusszanva két emelet között megáll. Tizenöt perc is eltelik, mire, felfedezve szorult helyzetünket – a mobilkorszak előtt vagyunk –, segítséget kapunk, majd kívülről elhangzik a kérdés: „Van odabent férfi?” A csendet gyermekem halk, de határozott hangja töri meg: „Egy.” A feszültség feltörő kacagásban robban, ilyen vidám ki- és felszabadult szülőket sosem láttak még azok a vén falak!

100×100 | 2017

#063

TRAGÉDIA A SZENTLÉLEK TÉREN

Sipos Tamás

Nyomasztó, BKV-szagú nyár volt. A Szentlélek téren a buszmegálló körüli padkán ültem, amikor egy harminc körüli hajléktalan jött oda hozzám. Kísértetiesen hasonlított az egyik gyerekkori hősmre, a Szupercsapat Murdockjára, csak szőrösebb volt, és még zakkantabbnak tűnt. Köszönt, majd jó étvágyat kívánt. Meglepően illedelmes volt. Aprót sem kért, csak a puszta jelenlétével. Elkezdtem a zsebemben turkálni, mire alig látható idegességgel így szólt: – Két óra múlva naaagy tragédia lesz itt a Szentlélek téren – azt hittem, valamiféle jóslattal akar traktálni. – Remélem, azért nem történik semmi komoly. – De igen, mert elfogy a kannás bor.

ÉJJELI CSOBBANÁS

Dorottya

Ülünk négyen a Kőleves kertben, éjfél elmúlt, negyven fok. Langyosodó sörünk mellett arról fantáziálunk, milyen jó lenne egyet csobbanni. Ahelyett, hogy lehetőségek híján az ötletet gyorsan elvetnénk, inkább a Moszkva tér című kultikus film egyik jelenetéből merítkezve már indulunk is a Szt. Gellért fürdő felé. A hatalmas kerítéshez érve sem illan el bátorságunk, leskelődünk, tervet szövünk, majd mászunk. Épphogy önfeledten megmártózzunk a hús vízben, felbukkan két fiatal őr. Nemhogy a kapun nem engednek ki, kacagással tarkítva azt is dokumentálják, ahogy hiányos öltözetben, nagy nehezen visszamászunk. Hullámfürdő helyett pedig pénzért cserébe csak a medencében hagyott szemüveget kapjuk. De megérte.

100×100 | 2017

#065

ANYAI LÉPTÉK

Kapui Ferenc

2001-ben szüleim és a köztem lévő átlagos távolság a megszokott pár méterről úgy 150 km-re emelkedett. (F)elkerültem egyetemre, Budapestre. A durva léptékváltást akkoriban még egy fölkéből, telefonkártya segítségével próbáltuk tompítani, így történt ez szeptember 11-én is. Anyával történő beszélgetésünk első pillanatában szóba került, hogy kár volt olyan magas „toronyházban” albérltet kivennem. Gondolataimban elindított kockázatelemzés eredménye, miszerint egy iszlamista repülőtámadás a WTC-nél épp 100 emelettel alacsonyabb, gazdaságilag és szimbolikus értelemben abszolút zárójelbe tehető kelenföldi 10 emeletes panelt érjen, épp a Ground Zeróhoz konvergált. Persze hiába érveltem. A beszélgetés után, dacolva bin Ladennel, felliftezttem a negyedikre. Úgy éreztem, nagyon messze vagyunk.

100×100 | 2017

#066

BUDAPESTEN INNEN ÉS TÚL

Imre Eszter

A Rákóczi 70. mellett mint ébredező óriásmacska terült el az október, és ő elkérte a számom, a Rumbachon egy galériában teáztunk először, az RS9-ben Csáthot olvastunk dideregve, a hűvösvölgyi ropogós őszben csókolt meg először, a Batyin kérdezte meg, hogy hazakísérhet-e, a Margitligetben fordult ki a gyomrom önmagából, amikor elment Vietnámba, és 300 oldalnyi levél következett a Távolság és Budapest között. Most élünk a városban, ahol a metróvonalak találkozási pontja a Sztűx, melynek túloldalára már nem tarthat velem, de kivárom a Deákon a parton, amíg talán mégis.

100x100 | 2017

#067

KISKOCSMA

Simándi Klára

Nagyszüleim a Felvidékről engedték fiukat, a fiatal újságíró a fővárosba. A Park szállóban lakott a Keletinél, a lévai lapokban megjelent hirdetés fejében. Megismerkedett egy Kőszegről idekerült fiatal lánnyal, aztán együtt fedezték fel Budapestet. Anyám már nagyon várta a vallomást, míg végre a Stefánia út egyik fája alatt megállva apám megkérdezte: Mondja, kedves Mária, szeret... – és mielőtt anyám válaszolhatott volna, folytatta – kiskocsmába járni? Anyám értette, hogy a sorsa fordul meg a helyes válaszban. Az első megőrzött emlékképem: a gyerekkocsiból látom, ahogy anyám maga alá simítja tarka virágos selyemszoknyáját leülve a csíkosra festett székre a Takács vendéglő kerthelyiségében.

ANDRÁSSY ÚT 60.

Friedler Magdolna

Pestre hazalátogatva első utam ide vezet. Sötét kívül és belül, sokkoló minden ebben a házban. Rá emlékezem. Talán ő véste a pince falába a nevem kezdőbetűit? „Á V”. A H-t már én képzelem hozzá önkéntelenül. A kivégzés utáni napon születtem meg, anyám majd belehalt a sokszoros fájdalomba. Egyszerre szakadtunk ki belőle, csatakos, véres burokban, csak én bele, apám pedig kifelé az iszonytató félelemből, rettenetből. Néhány gyűrött fénykép, ennyi emlékem maradt róla. A tenyeremben fehér nyomot hagy ökölöm tehetetlen szorítása. Mohón szívom el az utcán a cigimet, közben kavicsot rugdosok, mely mintha puskagolyóként hatolna át a TERROR párkányfelirat napsugarat parcellázó árnyékán...

100×100 | 2017

#069

NAGYAPA KULCSA

Nagy Attila János

Későn este köszönt el a nagyapjától. Ráért. A közeli romkocsmában egy nő ült a pultnál. Mellé sodródott. Futottak néhány kört, de ugyanazt akarták. A nőhöz mentek. Már a sötét előszobában egymásnak estek. Kivágódott egy ajtó! A beszűrődő fényben egy férfi sziluettje. – Megöllek! Feltépte a kijáratit ajtót, menekült. Négy emelet, a kaput ők zárták be. Reménytelen! Nagyapja kapukulcsa nyomta a combját. Ugyanilyen körfolyosós házban lakik... Hátha? Nehezen talált bele a kulcslyukba. Már üldözője zihálását is hallotta. A kulcs szorult, de nyitotta. Ha nyitja, zárja is. Elsőre sikerült! A másik ekkor csapódott a kapunak. – Van kulcsod, rohadék? – Nincs, ez nagyapámé!

BUDAPEST NEVEZETESSÉGEI

Matola Szilvia

Vaszilij körbejártatta tekintetét a körúton. A gyűrtött útikönyv szerint – amit még nagymamája hagyott rá – érdemes megnézni a Parlamentet és a Halászbástyát is. Egy kellemes Duna-parti séta üdítően hat az utazóra. Vaszilij nagyot sóhajtott. – Majd máskor – gondolta, és visszamászott a tankba.

100×100 | 2017

#071

2003.02.01

Poros Klára

Kisiskolás korom a kékmétróé. A metró izgi. Lett négy új állomása, nem tudom, hova visz. Csak azt tudom, hogy már nem mondja be a hang, csak mi mondjuk apánknak, hogy „Utastááárs, szállj le a vonatról”! Kisgimnazista éveim a pirosmetróé. A metró szűkös. A nővérem nyom be reggelente az ajtón, csak annyira, hogy ő is beférjen. Az Astorián pedig ő ráncigál ki. Húszas éveim a földalattié. A földalatti kicsi, nyugodt, a földalatti történelem. Felnőttes. A metróon lehet olvasni. A metróon csak olvasni lehet. Mióta autózom, azon gondolkodom, mit olvasnék a metróon, meg hogy milyen jó volt a metróon olvasni.

ÉJJELI ÓRJÁRAT

Sári Edina

Szombati hajnal, Nyócker, Tisztviselőtelep. Lehántva magamról a meleg téli szettet, kitavaszkodva, egészen puccos cucuban futok a még alvó kertvárosi részen, közben gyönyörködve hallgatom a madarak trilláit. Egy hárpiahang orvul belereccsen ebbe az éjvégi békébe az egyik kerítés mögül: – Mit csinál maga itt? – Én vagyok az éjjeli őrzárat. – Ki küldte? – Rembrandt – susogom a vállam felett óvatosan, és gyorsítok, félve, hogy nyakon vág a seprűjével ilyen arcátlanság hallatán. – Ja, ha ő, akkor jó – reccsen vissza megnyhülten. Szívesen mesélném, hogy felpattant a cirokseprűjére, és elhúzott, de csak sepregette tovább a háza előtt a nagy semmit.

GYEREKSZEMMEL

Kondra Katalin

Miközben a Duna Villamoson utaztam tekintetem megakadt egy fehér boton, majd felkúszott a bot tulajdonosának arcára, aki kifejezéstelen tekintettel bámult ki az ablakon. Egy izgó-mozgó kislány nem találta kényelmesnek az anyja melletti helyet, egyszer csak a fehér botos férfi mellé huppant. Ahogy a villamos végighaladt a Duna parton, a kislány fel-felujjongott. – Csillámporos a víz. Á, mekkora hidak! Nini, ott egy vár, amott az óriás hegy. Neked is tetszik? – bökte meg a férfit. – Kisfiam, a bácsi nem látja – suttozta az anyja zavartan. – Mindent látok! – ragyogtak fel a vak szemek. – Mindent, amit megmutatsz nekem.

ÉLET ÉS IRODALOM

Bali Nikolett

Voltam törött fülű, pöttyös bögre a februári lapszámban, miután egy veszekedés alkalmával megdöglötlenül hozzám vágta a kedvenc teásbögréjét; farmernadrág zsebébe gyömöszölt szív az augusztusban, amikor meztelenül üldögélt az üres albérletben, egymás után szívva a Lucky Strike-jait. – Madár szeretnék lenni – mondta, mire átöleltem, erre ő sírva fakadt a karomban, és reggelig abba sem hagyta a kétségbeesett zokogást; elhibázott szemhéjtus a novemberben, amikor megpróbáltam kifesteni a szemét, miután ő seggreszegen belenyúlt a szempillaspirállal, és ordítva toporzékolt a tükör előtt. A decemberit sosem olvastam el; Lili egy szerdai délutánon összekapta a holmiját, és lelépett a Szív utcai albérletünkől a kedvenc kalapjával együtt.

100x100 | 2017

#075

PESTIEST

Nemes Márk

Fertőben járok és négyessel. Virágok helyett virágos fertőtlenítő-tenger. A Nagyváradi téren mozgólépcsőn orzó pórok csórnak földre tett könyves zsákokat. Két óra kiesik. Meleg véren csúszok el a Dürerben, szemfogammal metszek a linóból kopjafát. Elhagynak az Artemovszk fedélzetén: fotós-lányok, diktafon, toll, jegyzet – kérdéseimet egy szovjet-kori kioszk árusítja bizományból Józsefváros piacán. Mindenhol szignók, írjuk egymást. Leszakadt vécésésze, fali sírvers a Vittulában. A szám kireped, más nyelvekkel mosom, mégis tátva marad: kolbászkerítés, gránittörvény, unicum, kenyér... Közös dohogásunk nejlon pufajkákba dagad. Bacilusnyi emlékezet vagyok, aki legtovább elél egy kétszázás pizzaszélen. A Petőfi-hídfe alatt adtam annak, kinek már nincs se név, se fedél.

A BOSSZÚÁLLÓ ASSZONY, AKI AZ ÉLETÉVEL JÁTSZOTT

Kánya Adél

Nagy a család, behálózza a földgolyót. A pesti Eszter mama a szaporaság alfája és omegája. (Azé is.) Guszta asszony volt. Bár ő úgy fogalmaz: fiacskám, én tudtam főzni abból, amim volt! A papának se kellett kétszer mondani. Mert volna ellenkezni... Azért a hóbertért sem morgott, hogy asszonya kárikulában is hosszú ujjúban járt. Így a tetoválást is csak ő láthatta. A mama a táborban annyi számjegyű kajapénzről álmodozott, amennyi a karján volt. Hazatérve aztán be is ikszelte a sorszámát a lottón. És nyert. Majd beebédelt és közölte: mostantól sokan lesznek, és hetedízigen is terülj-terülj asztalkám lesz. A papa meg ráhagyta: jóvan.

100x100 | 2017

#077

CRITICAL JÁRÓKERET

Tóth Anna

A közlemény rövid volt: a következő hónapban megszűnik az ingyenes utazási lehetőség a BKK járművein. A nyugdíjas klubokban rendkívüli üléseket tartottak, bugyborékolta a keserűség. Nem hagyjuk magunkat, irány a Kossuth tér! Azon a délutánon transzparensok lobogtak a szélben, szállt az „Éljenek a nyuggerek!”, és a „Küldjem a macskát a piacra?” típusú feliratok. A kivezényelt rohamrendőrök teljes felszerelésben sorakoztak fel a tiltakozókkal szemben. Csak a parancsra vártak. Ahogy lement a nap, a tüntetők egyszerre emelték fel járási segédeszközeiket, bőgötték az elektromos motorokat, és csak világított, világított a sok látóhatósági mellény és villanó led. A tudósítók nem tudtak semmi frappánsat mondani.

CSALÁDI VONÁS

Balázs Tamás

Kiskoromban egyik télen nagyon nagy hó esett a lakótelepünkön. Az volt a legnagyobb hó Kőbányán, amit addig láttam. Az utcabeli srácokkal rohantunk is a gyár melletti dombhoz szánkózni. Az egyik csúszás közben leestem a szánkóról. Nekem nem esett bajom, de a kabátom kilyukadt. Szomorú voltam, mert nagyon szerettem azt a kabátot. Úgy gondoltam, hogy az a legmenőbb kabát Budapesten. Évekkel később hallottam egy történetet nagypámról. Egyszer az ő kabátja is kilyukadt. 56-ban történt, amikor rálöttek az oroszok az utcán. Neki nem esett baja, a golyó csak a kabátját lyukasztotta ki. Úgy látszik ez családi vonás nálunk.

BABAJÁTÉK

Scheller Virág

Egyszer éppen Újpestről metróztam, amikor leült mellém egy anyuka és a kislánya. A kislány borzasztóan sírt. Én próbáltam rámosolyogni, valami vicces arcot vágni, hátha jobb kedvre derül, de semmi, szóval feladtam. Pár perc bambulással később feltűnt, hogy a kislány befejezte a sírást. Aztán az is feltűnt, hogy a göndör hajammal játszik. Az Árpád-hídig kellett volna csak mennem, de annyira örültem, hogy a kislány végre nem sír, hogy egészen a Kálvinig elmentem, csak hogy ne sírjon.

100×100 | 2017

#080

EINDHOVEN-BUDAPEST

Berei László

Sokat utaztam fapadossal Budapest és más európai városok között. Emlékszem, régen mindig tapsoltunk, amikor földet ért a repülőgép. Az újdonság varázsa aztán valahogy lassan a taps eltűnt, beleolvadt a mindennapokba. Az egyik blogon azt olvastam, hogy a taps nagyon ciki, hiszen pilótának az a dolga, hogy biztonságban letegye a gépet. Tegnap a Eindhoven-Budapest járat érkezésekor a mellettem ülő idős, szemüveges néni örömmámorban tapsolt, de mint köztudott legalább hét ember kell ahhoz, hogy az utasok önkénytelen tapsolni kezdjenek, így egyedül gratulált a sikeres landoláshoz. Mindig más hazajönni ide, néha szürkébbnek tűnik ez a hely, néha fényesebbnek.

100×100 | 2017

#081

EGY POHÁR, FORRÓ TEA

Abronics Tamara

Már megszoktam, hogy szinte minden alujáróban zenél valaki, hol szépen, hol kevésbé. Egy különösen hideg, téli reggel munkába menet megütötte a fülem egy ismerős dallam. Lenéztem a kezemben szorongatott könyv borítójára: Mario Puzo: A keresztapa. A háttérben tovább szólt a film zenéje, a szemeim előtt peregtek a képkockák. Elfogott a kíváncsiság, ezért odasomfordáltam a bácsihoz, aki olyan csodálatosan hegedült. Megsértődött, mikor pénzt akartam adni. Ő nem koldus, csak szeret zenélni. Még így is, hogy hideg van, és fázik, közölte szomorúan, majd játszott tovább. Pár perc múlva visszamentem egy pohár, forró teával. Elmondhatatlan hála volt a szememben, könnycseppek az enyémben.

ISMERETLEN ISMERŐS

Polgár Judit

Van egy hajléktalanom, Endre. Úgy vagyunk, mint a kis herceg a rókával. Bár nem kellett megszelídítenem. Mindig kedves, udvarias, szemében belenyugvás és fény. A kosz, bánat és betegség rétegei alatt is látszik az ember. Legtöbbször a Szilágyi Erzsébet fasor–Ezredes utca sarkán találkozunk. Néha eltűnik, hónapokra is. Egy ideig fel sem tűnik, aztán rájövök, valami hiányzik a reggelből, és összeszorul a szívem. Vajon mi lehet vele? Máskor pesti aluljárókban látom. Kartonon alszik, az Astorián. „Ágya” rendben, rajta összehajtogatott takaró, párnája mellett egy, már csak antikváriumban kapható szépirodalmi antológia. Felsétálok, és hallgatom, ahogy a Rákóczi úton, az árkádok alatt zongorázik.

100×100 | 2017

#083

INGYEN VAN

Majláth Ákos

Vihar közeledett, a Bikás parkból lassan kiszorult a friss levegő. Igyekeztem átvágni a szombati piac árusai között, nehogy megázzak. Ekkor botlottam bele két kartondobozba és egy bácsiba. Az elhagyott dobozok bizonytalanul álltak az erősödő szélben. Az egyik hirtelen eldőlt, és könyvek ömlöttek ki belőle; Arany János, Kosztolányi Dezső, Déry Tibor és sokan mások. Meglepetten álltam, kiesett kezemből az ebédnek szánt zacskós levesem. A bácsi érdes hangon mormogott: „A kultúra, látja, ingyen van, és ami ingyen van, azt hiszik, értéktelen.” Csóválta a fejét miközben eleredt az eső. Letakarta pulóverével a dobozokat. Becipeltük őket egy bolt eresze alá.

BELEMÚLÓS

Jene Boglárka

A lány cserje volt, bájos és buja, akár a hajnali napfény. Haja zöld lombkoronaként omlott vállára, gyökerei szíve köré fonódtak, és ha bánatos volt, harmatcseppeket hullattak a szemei. Szomorúfűz – súgtak össze háta mögött a mohos törzsű vénasszonyok, mikor végiglépdelt a körúton. A férfi könyv volt, középkorú, megkopott fényképalbum. Elszűr-kült oldalait emlékfoltok színezték – történetek borról és zenéről, kávészagú sebhelyekkel keretezve. Esténként, miután a panellakást kulcsra zárta, szorosan összehúzta borítóját. Próbálta elrejtteni, hogy lapjait cserjelányok testéből szótték.

100×100 | 2017

#085

HAJLÉKTALANSÁGOM RÖVID TÖRTÉNETE

Veres Tamás

Tizennyolc éves voltam, és két napja aludtam a Nyugati pályaudvar egyik padján. Otthon volt a szülőkkel egy kis összezördülés. Pénzem nem volt szállásra, úgyhogy úgy döntöttem, hajléktalan leszek. Nyár volt, nem kellett félnem, hogy megfagyok az önkényesen elfoglalt ülőalkalmatosságon. Nem esett jól, amikor egy reggel arra ébredtem, hogy a zsebemből minden ki van pakolva és le van téve mellém a padra. Az viszont jó érzéssel töltött el, hogy a fejemről leesett baseball sapkát teledobálták pénzzel, mire felébredtem. Egyszer kaptam egy pofont egy másik hajléktalantól. A pofon után azonnal hazamentem a szüleimhez, és soha többé nem akartam hajléktalan lenni.

ÉLETÖRÖM

Ballai Melani

Kati és Ildi nevetgélések közepette erőltetik magukra combharisnyáikat a körútra néző megszámlálhatatlan szobák egyikében. Kati testszínűt kapott, Ildi egy csipkés fehérét küzd fel sportos combjaira. Mi némán figyeljük lányos mozdulataikat. Egyszer csak Ildi odaszól Katinak: „Kati, a bugyidat is vedd le! Hát mindjárt itt lesz érted az a jóképű pasi!” Ekkor az egész szobán nevetés lesz úrrá, ami egy pillanatra az Üllői út csillapíthatatlan lármáját is elnyeli. „Hölgyem, de csinos ma!”, jegyzi meg a műtős fiú, és már viszi is Katit. Csend. Majd Ági felém fordulva így szól: „Tudod, a rák ellen az egyik leghatékonyabb fegyver az életöröm.”

NAGYVÁROSI PIXELEK

Lázár Tibor

Én csak átutazóban vagyok itt, nem érthetem a város képpontjait. Én csak magam előtt menekülőben futok át itt, és lehet, nem értem a falak meséit, mégis el tudok veszni részleteikben. Én nem tudtam, hogy egy nagyváros segíthet, hogy saját emlékeimet az utcán szétszórva jó érzés átvágni sokezer ismeretlen történeten. Én pontosan tudtam, hogy a könnyek nem fogják felmosni az itteni utcákat, de azt nem, hogy így is itt hagyhatom őket – elbírja még ez a nagyváros. Elbír még egy egyszemélyes tragédiát, és hozhatom magammal a történetem én is. Bár én csak átutazóban vagyok itt, így válok én is nagyvárosi pixellé.

FEL-LE

Tóth Fruzsina

Megérkeztünk. Megnyomod a gombot. Várunk. Pörögnek a másodpercek. Támasztom a liftajtót. Kismítod a hajamat az arcomból. Rám mosolyogsz. Én is mosolygok. Itt is van. Beszállunk. Nem tudok a szemeidtől elszakadni. Még mindig mosolygunk. Magadhoz húzol. Megcsókolsz. Örülök a pesti polgári lakásoknak. Legfelül laksz. Olyan lassú ez a lift, mindig mondtad. Bár lassabb lett volna, gondolom.

100×100 | 2017

#089

HETVENKEDÜNK

Sári Edina

Apu múlt szerdán töltötte be a 77. életévét. A születésnap előkészületekkel együtt jár a felfordulás, amit a szeretet nevében okozunk. Az ebéd előkészületeként tanyasi csirkét boncolok nagykéssel, szerintem gondonremzi szintűen. Az öcsém mellett állva fikázza a csirkeboncolási tudományomat, a lányom apu mellett ülve hallgatja, és részvétlenül röhögve nyomkodja a kezében lévő kutyüt. Szomorúan veszem tudomásul, hogy tőle sem várhatok támogatást. Küzdök a sikamlós állattal, tűröm Tamás beszólásait, majd nem bírom tovább, kirontok apuhoz árulkodni, nyomatékkal a nagykéssel Tamásra mutatva. – Szóljál rá, a csirkének szurkol! Mire apu békésen: – Miért nem hagyod békén a nővéredet, amikor a nagykéssel hadonászik?

ALBÉRLETKELL

Bárdos Dávid

Albérletkell. Vegyünkklakást. Nincsrápénzünk. Kérekhitelt. Nemfogszkapni. Háthamégis. Nemérimég. Albérletkell. Körútmentén. Aztúldrága. Inkábbzugló. Zuglónemjő. Miértneemjő. Túlmesszevan. Közélacég. Denemnekem. Akkorhova. Inkábbújpest. Azmegnemszép. Vanottiszép. Nincsottsemmi. Akkorzugló. Kétszobakell. Inkábbhárom. Kettőelég. Észagerek? Mégnincsgyerek. Demajdhalesz. Megyünktovtóább. Jóleszkettő. Kétszázéért? Mitgondoltál? Hogyezolcsóbb. Nemleszolcsóbb. Háthamégis. Mitszólsz-ehez? Csúnyaafal. Átfesthetjük. Inkábbmásat. Okémásat. Ezmostolcsó. Szépazerkély. Kicsikonyha. Demégpontjó. Sokarezsi. Nemleszolcsóbb. Próbáljukmeg. Jóleszezitt. Szerintem. Kellegyújagy. Nézőnkholnap. Szőnyegiskell. Aztisveszünk. Holafazék. Milyenfazék. Aszéppiros. Adobozban. Nincsmárdo-boz. Ottkelllenni. Denincsmártöbb. Otthonmaradt. Hogyhogyotthon? Anyáméknál. Aznemotthon. Hátakkormi? Ezazotthon. Mégszoknikell.

100×100 | 2017

#091

BUDAPEST PRIDE

Rékai Anett

Az Oktogon felé tartottam, amikor elém ugrott egy magas, fekete fickó, az emeletes városnéző buszok legénységének bordó kabátjában, és szélesen mosolyogva, angolul kérdezte, hogy van-e kedvem csatlakozni a következő turnushoz. Értetlenül meredtem rá, felemeltem frissen vásárolt Varró Dani-kötetem, és hozzátettem, magyarul, hogy én itt lakom. A férfi először csak nézett, de aztán összerakta, mit mondhattam, és elnevette magát. Megkérdezte, milyen igazi budapestinek lenni, mert ő csak pár napot szokott itt tölteni, aztán Bécsbe megy a hét második felére. Ott is idegenvezetőként dolgozik. Nem beszél magyarul. Szereti Budapestet. Már hogy ne szeretné, ha sosem maradt egy hétnél tovább?

SMS

Benza Barbara Panna

6-kor a Deákon? – küldtem el az SMS-t. Aztán belegondoltam, hogy hányszor írták már le előttem ugyanezt a mondatot.

100×100 | 2017

#093

JELENET

Deák Szilvia

Ahogy mentem haza a Hajós utca felé, hirtelen egy forgatagba keveredtem. Olyan volt, mintha a negyvenes-ötvenes évekbe mentem volna vissza. Mindenki, aki velem szembejött, ezt a kort idézte. Nők, férfiak, gyerekek ácsorogtak ráérősen. Nagyon furcsán néztek rám, nem értették, mit keresek itt farmerben és feliratos pólóban. Az ámulatból egy segédrendező ébresztett fel. – Kérem, menjen ki a jelenetből!

100×100 | 2017

#094

BUDAPESTI ÉLETVEZETÉSI TANÁCSOK

Hegedűs Robin

Lány várakozik a kakaóscsiga-illatú aluljáróban, pöttyös szoknyájával játszik a szél, kecsesen lépdel a márványon, körülöleli a zakatolva fékező metró zaja, a kocsiban csak kevesen vannak, finoman ereszkedik le a felfeslett bőrrel borított ülésre, egy pillanatig ábrándozva fűzi egy tincsét ujjai közé, benyúl a táskájába, keze sima, mint a vaj, kotorászik, elővesz egy könyvet, Életvezetési tanácsok nőknek, máris unalmas és csúnyácska, de a mellette lévő srác még méregeti, látom, szíve szerint végigsimítana a combján, vagy orrával a nyakát szimatolná, tervei vannak, Városliget, Budapest Park, IKEA, szürcsölés a nagymama bögréjéből. A borítót nem, csak a betűket látja.

100×100 | 2017

#095

KOLDULÓSOK ELLENI TRÜKK

Smikál Balázs

Szakadt ruhába jött felém. Most is az alsós tanárnőm jutott eszembe, ki azt mondta, hogy jobb lesz, ha tanulsz, vagy ilyen leszel te. Igen, mindig adok pénzt mindenkinek, ki kér, de akkor ott nem volt nálam. Már 10 méterre tartott tőlem, de áporodott alkohol és cigifüst keveréke egy kis tegnapi ürülékkel tökéletesen érezhető volt felőle. Így mielőtt megszólalt volna a szokásos: „nincs egy cigid? Buszjegyre kell” szöveggel, én odafordultam hozzá, és mint a vadnyugati filmekben gyorsabb voltam a kérdéssel: – Bocsi nincsen véletlen apród? Reakcióideje és a blokkolása összekeveredett, majd tátott szájjal azt mondta: – Buszjegyre kell?

GYÓGYFÜRDŐ

Nagy Attila János

Szeretem a hétfőket. Akkor engedik a Gellértből a Dunába a felesleges vizet. Ülök a kifolyó alatt, ömlik rám a meleg víz, tisztít és masszíroz. Nagyon jó. A parti kövekből egy kis medence is épült. Legszívesebben örökre itt maradnék. A hídról meg a rakpart-ról mindig fényképeznek. Oda se nézek, de látom. Mintha egy látványosság lennék. Utálom! Persze, ha már öt éve az utcán élsz, mindegy. Elég szarul vagyok. Napok óta nem ittam, talán azért. Holnap találkozom a lányommal. Jön az unokám is. Ne érezzék rajtam a pia szagát. Tiszta leszek. Nekik sem lehet könnyű. A múltkor is hiába vártam őket.

100×100 | 2017

#097

A FELSZABADULÁS ÚTJÁN

Asbóth Márton

A Ferenc József hídon találkozott tekintetünk. Az Eskü téren futott orromba illatod. A Horthy Miklós hídon árnyékainkat tépázta a szél. A Hitler téren gondolni sem mertünk magunkra. A Marx téren összeért a kezünk. A Vörös Hadsereg útján szikrát vetett a borostánk. A Lenin körutat kék villogásba vonta a férficsók. Az Erzsébet tértől kezdve nem eresztettük egymást. Az Andrássy úton tekintetünket büszkén felemeltük. A Ferenciek terén lábunkhoz szivárvány hullt. A Rákóczi hídon régi félelmeket feledve villamosoztunk. Volna. A Széchenyi István téren házasságot fogadtunk. Volna. A II. János Pál pápa téren gyerekeinkkel kergetőztünk. Volna. Búcsúkönnyet a Moszkva téren ejtetünk. Ferihegyről repültünk el.

100×100 | 2017

#098

KIS, PESTI GYEREK

Bajnai Zsolt

A hajnali Lehel úton sietünk az első autónkkal. Republic szól. Kék és narancssárga. Majd ezt is meséljük. Talán ez lesz a dala. Fáradt portás emeli a sorompót. A hátsó ajtónál csengetünk, ahogy a tanfolyamon tanultuk. Korán jöttünk. Az elsőnél előfordul. Sétáljunk. A kórházi barakkok felett felkelő Napot nézzük. Egymás kezét fogjuk. Utoljára vagyunk gyerekek. Mire lenyugszik, megérkezik, és szülővé tesz. Pesti lesz. Vidéki felmenőkkel. Lassú a mutató. De minden rendben. Izgulunk. Viccelődnek. Gyerek még nem maradt bent. Aztán egyszerre minden felbolydul, mint a kerítésen túl csúcsforgalomban a város. Megismételhetetlen, száguldó pillanatok. Tessék, Apuka! Hát megjöttél. Kis, pesti gyerek.

100×100 | 2017

#099

ALULRÓL ÉBRED

Karacs Andrea

A Kálvin téri aluljáró
egyik hírlapüzletében
dolgoztam egy nyáron.
Budapest alulról ébred.
Hajnali fél öt.
Friss, meleg újság. Kötözött remittenda az ára.
Eldobott csikkek, félszáraz hányás. Elhagyta éjjel
a részeg.
Fáradt szemű szakállas. Felszed a földről egy paplant.
Negyven kiló mirelit tészta várja halálát,
búzával keveredve a húgszag is táncol.
Az árusok barterezni szoktak. Fonnyadó zöldségért,
félszáraz zsemle.
Mefogok pár magazint, és átviszem kölcsönbe.
Mosdóhasználatért cserébe.
Mert a király, akinek vécéje van, vízzel.
Indul a metró. Moccan a lépcső.
Budapest alulról ébred.
Utcazenész remegő keze bontja ki fals furulyáját.
Gyűjteni kezdi mohón a forintot, elúzve az álmot.

szervező

támogató

stratégiai partnerek

